

„rendbe” mindenféle külső erők. Ezt szolgálja, ha van, a napi lelki élet, a szellemi tudatformálás és az aktivitásra serkentő testvérbarátság. Az én hangomat csak én tudom oda tenni a harmóniába. Jó tudatosítani, hogy röpködni, villogni könnyű, járni nehéz (Csoóri S.). A dialógus nem egymásnak való ellentmondás. Ez ugyanis olyan ütköztetése a nézeteknek, melyben vagy-vagy a helyzet. Az egyik nézet győz, a másik veszít. Ellene mondunk az ördögnek- halljuk egyházi vallomásokban. Vagy Isten, vagy ördög. A dialógus viszont, ne kerüljünk, szembenállás. Szemben álló nézetek olyan ütköztetése, mely érvek és ellenérvek szerint bonyolódik. Egymásra hatnak a felek és csiszolják az eltérő meglátásokat. A végén ez az értékütköztetés megértést és elfogadást gyümölcsoz. Harmóniát, mely különbségekkel együtt együttműködést tesz lehetővé.

3./ Generációk együtt járása. Az öregedő korosztálynak nem az a dolga, hogy leüljön az út szélén és biztassa a fiatalabbakat, mint egy sportversenyen a közönség. A fiatalabbaknak nem az a dolguk, hogy megmorogják és a maguk számára idegennek tekintsék a korábban, és előttük menők által létre hozott javakat és elhatárolódva kritizálják a felvert port. Ami érték, az akkor is az, ha öreg, vagy fiatal állította elő. Ami hiba, az akkor is az, ha idősebb tekintélyes, vagy fiatal nagyreményű ember csinálta. Az ember dolga, öregnek és fiatalnak egyaránt, tenni a dolgát, amit a fejlődőképes lelkiismerete mond. Az baj, ha ez a fejlődőképes nem kap nagy hangsúlyt és csak önmagában a lelkiismeret, mint a személyi autonómia hivatkozási alapja dominál. A lelkiismeret fejlesztése sem korosztály kérdése. Minden véglét veszély forrása. A nagy egójú és ki nem mondottan, de tévedhetetlen meggyőződésű egyéniség a megmondó ember, aki az uralkodás veszélyében él. Ezt az egymás mellett elbeszélő emberek jelensége mutatja. Mindenki mondja és ismételgeti a magát. Ez nem az együtt haladás az Úton. Az önzugorító, alázat erényére hivatkozó ember a mulasztás bűnének veszélyhelyzetében él. Istentől kapott talentumát alázatos lelkiséggel ássa el és őrzi, nehogy konfliktusba kerüljön értékének nyilvánvalóvá tételével és mások meglátásával való ütköztetésével. Ez sem a szinodális élet. Végletek helyett a megtérésnek csakis rám vonatkozó belátásával határozhatom meg a magam jézusi küldetését a testvérbaráti erőterben. Az Isten Országá építése nem évjárat kérdése... A szinodális élet önvizsgálatra épülő, harmóniáért áldozatot hozni kész emberi hozzá állás kérdése.

GYOMBOLAI MÁRTON
VERGŐDŐ IMA

(Marcsikánk halálakor...)

Nekünk születél, rész vagy az egészben

Bús szünet, a ráncsugárzó fényben,

De egész is, Ki pótolhatatlan

Mert a szívünk ott hordod magadban.

Képed előtt gyertyafény világol

Köztünk vagy és mérhetetlen távol...

A Miatyánk is lázadozva tör föl:

/Nem telik több küszködő erőnkéből.../

Megakad és felzokog az égre:

Legyen meg és ne legyen meg mégse!...

Őt, akitől kaptad a neved Kérjük Máriát könyörgőn

veled, Ki megállt a keresztnék tövén: z

Égi Anyánk te vagy a remény,

Adj hitet a felzokogó résznek:

Szeretemben Istennél egész lesz!!

2004. január 29.

X-X-X-X